
Merényi Krisztián

ARBORÉTUMBAN

Séta közben azt gondoltam,
hogy én vagyok Ádám,
s te vagy Éva e tágas
paradicsomban.

Lassan telt az idő.

Szemléltük a csavart fákat
és kutattuk, hogy hol van
egy rés, amin felmászhatunk
az örökkévalóságba.

Egy szigethez értünk.

Öreg fűz várt a hídnál,
panaszkodni tudott volna,
szomorúan lengette a
szellő selymes
haját.

KINEK SZÓL?

Kinek szól a csendbe
vesző gondolat suhanása
és a pince mélyén
bujdosók sóhaja?

Nem jelent semmit
a hőzöngő részeg ígérete,
s a hegymászó lábnyoma
a hóban.

Hiába, mint az
érintés, mely nem
juthat el a szerelmesig.

Meddig tart a marhák lépte a vágóhíd felé
és a szélben szálldosó
virágszirmok tánca?

Mit jelent az üres
beszéd, melyet
csupán szólója ért?

Mire jó a kalitban
röpdöső madár csapkodása
vagy a visszhangzó kiáltás,
az űrbe vésző?